

В Маркіянові роковини

Костянтина Малицька

Він рідне слово пробудив.
Те слово призабуте.
З мужицьких серць добув його.
Зі струн сільської нути.
В погорді було скрізь воно,
І пан ним соромився.
Він на престол возніс його.
Щоб світ йому вклонився.
І кинув слово те в народ,
На лан пустий і сірий,
І плоду ждав з зерен своїх.
Любові повен, віри.
І впало сім'я слів його,
На добру впало ниву
І серед вихрів, в жар наруг-
Розкинулось щасливо.
І вже не згине слово те,
Повік буде дзвеніти,
Й пророка пам'ять збережуть
Вкраїни вірні діти!